

Kelebek Saçlı Kız

– Dilaraaksoy · 05 Eylül 2019

Nerede olduğunu anlamakta zorluk çeken genç kız, etrafına bakınıp duruyordu. Loş bir ışığın suikastına maruz kalmıştı sanki. Uzun saçlarının sürekli kaşınmasına karşılık bir şey yapamıyordu. Mesele daha derindeydi zaten, bir yerdeydi henüz anlayamadığı.

"Kimse var mı?"

Adım atıp karşısındaki aynada kendisini görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutar hale geldi. Evet, gördüğü kendisiydi ama aynı zamanda da kendisi değil gibiydi. Uzun saçlarında gezinen kelebekler vardı. Üstelik ne yaparsa yapsın saçlarına yapışmış gibilerdi ve gitmiyorlardı. Kelebeklerden hiçbir zaman korkmamıştı ama bu kadar yapışkan olanlarına da şimdiye dek hiç denk gelmemişti.

"Niye gitmiyor bunlar? Neredeyim ben?"

Tam o sırada yanına birkaç güleç yüzlü insanın geldiğini fark etti.

"Merhaba, hoş geldiniz."

"Hoş buldum da neredeyim ben? Bu saçımdaki kelebekler... Beni bir türlü rahat bırakmadılar, gezinip duruyorlar saçlarımda. Uçmuyorlar da."

"Oturup şöyle rahatınıza bakın."

"Bakarım bakmasına elbet ama söyler misiniz neredeyim ben?"

"Barış Ülkesi burası."

"Öyle bir ülke mi varmış? İlk defa duydum doğrusu. Dünya Barış Gününü duymuştum da Barış Ülkesine ne denk geldim, ne duydum..."

"Peki ama buraya nasıl geldim ben? Hay Allah! Şu kelebekler de hâlâ saçlarımda geziniyorlar. Ellerimle bile alamıyorum, gelmiyorlar."

"O kelebeklerin saçlarınızda gezinmesinden korkmayın, asıl gezmez kaybolurlarsa üzülün."

"Nasıl yani?"

"Keşke bunu anlatmak bu kadar kolay olabilseydi ama neyse yaşayacaksınız zaten ki keşke yaşamak zorunda kalmasanız... Sizden öncekiler de maalesef yaşamak durumunda kaldılar. Aslında kendi ülkenizde başka türlü yaşamak durumunda kaldınız da bizim barış ülkemizde böyle değil işte... Bunun çok başka bedelleri var."

"Daha açıklayıcı olur musunuz lütfen?"

Koşuşturan çocukların kakhaha dolu ayak sesleri endişeme biraz olsun su serpti ve onları etrafımda görmek bana iyi geldi. Komşuları rahatsızlık duymuyor muydu vakit bir hayli geç bir vakitti.

"Daldınız."

"Evet, şey... çocuklar bu saatte koşuşturuyorlar ya, bizim ülkemizde böyle olsa şikayet edilirdi hemen. Ya da ebeveynler çocuklar koşup da kimseyi rahatsız etmesinler diye anında uyarırlardı."

"Burası Barış Ülkesi hanımefendi. Burada kişisel ve maddi manevi hiçbir kayıplara yer yoktur. Özellikle çocukların koşmak özgürlüklerine asla sınır getirilmez."

"İşe gidip uyku sorunu olan için de problem olmuyor mu bu durum?"

"Bizde her günaydın, iyi akşamlar, iyi geceler ve en çok da atılan her kahkahaya büyük meblağlı fiyatlar biçilmiştir. Herkes parasını en çok bunlardan kazanır ama içten olması şartıyla. Bu yüzden mesai saatleri hep çok esnektir. Kimsenin de uyku problemi olmaz bu yüzden."

Ağzım açık bir şekilde bakıyordum karşımdaki insanlara.

"Buraya nasıl geldim?"

"Bıkkınlık. O sizi buraya getirmiş olmalı."

"Kaçmam ben ülkemden. Vatanperver bir insanım."

Yanlış ve dik kafalı anlayışım onları güldürdü.

"Yanınızda para var mı?"

"Neden?"

"Kahkaha atıyoruz ve para kazanmamız anlamına gelir bu."

"Delirmiş olmalılar..." diye düşünürken saçımdaki bir kelebeğin yere düşerek öldüğünü fark ettim.

"Ne... Ne oldu?"

Ayağımla üstüne basmamaya çalışarak bana gösterdikleri ilk koltuğa oturdum ve derin bir nefes alıp kendime gelmem gerektiğini söyleyerek birbirleriyle bakışmaya devam ettiler.

"Ne oldu dedim, bir sorun mu var?"

"Hemen istihbarat alacağız, merak etmeyin."

Minik ve elmacık kemikleri çıkık olan şirin kız, elinde bir bardak suyla yanıma koştu.

"Teşekkür ederim canım"

"Rica ederim."

"Evet... Ne olduğunu öğrendik."

"Ne olmuş?"

"Sizin ülkenizde Kürt halkı ile Türk halkı çatışma içerisine girmişler ve kadınlar, çocuklar, genç delikanlılar ölmüş; iki taraftan da."

"Peki bunun benim saçımdaki kelebekle ne ilgisi var?"

"Size söylemeyi unuttuk. Oradan buraya gelen insanların saçlarına kelebekler konar ve eğer siz ve sizin gibi burada kalan diğer insanlar bir şekilde buradan sizin tarafa her türlü barışı aşılayabilirsiniz saçlarındaki kelebekleri yaşatabilirsiniz aşılayamazsanız saçlarındaki kelebekler ölür."

"Ne yani, şimdi bu benim yüzümden mi? Ben, ben, kelebeği öldürdüm saçlarımda."

"Siz öldürmediniz hanımefendi, hem kelebeğin ömrü bir gün diye rivayet edilir ya; belki de uzun olacak olan bir insan ömrünün çiğnenmesi, hakkının elinden alınması gibidir aslında kelebeğin ömrü.

Bir toprak kavgasında tüm insanlığın birbirini hoyratça ezmesinin önüne geçilemeyeşi gibidir bir kelebeğin ömrü. Sizin suçunuz yok."

"Barışı aşılayamadım, barışı sunamadım buradan oraya. Kelebeği öldürdüm saçlarımda."

Şokumu atlatabilmem için bana ellerinden geleni yaptılar. Saçlarımdaki diğer kelebeklere baktım.

Hepsi hâlâ duruyordu. Kelebek saçlı kız, kelebeklere kıymak istemiyordu.

Ertesi sabah uyandığımda istihdam alanı geniş ve şen kahkahalarla donatılan mükellef bir sofraya sunmuşlardı bana. Yedim ama boğazımdan toprağın kıyım ve çilekeş tadı geçti sadece. Kelebekler saçlarımda geziniyorlardı.

"Ne zaman gidebilirim?"

Sorumla birlikte onlar yine bakiştılar.

"Bir daha oraya dnemezsin. Dua et tüm kelebekler ölmesin saçlarında."

"Nasıl gidemem? Sıla hasretiyle mülteci kelebeklere savunmacı mı yapacaksınız beni? Gitmem gerek benim."

"Buraya gelen biri gidemez."

"Peki, yanıma alamaz mıyım onları? lkemdeki diğer insanları..."

"Alabilirsin elbet. Ama eğer saçlarındaki tüm kelebekler lmezse... Bu yüzden çabuk olmalısın."

Sofradan hızla kalkıp koşarken saçlarımdan bir kelebeğin daha yere düşüp öldüğünü görünce dilimi ısırđım.

"Aman Allah'ım!"

"Yine bir istihbarat aldık. Birileri daha ölmüş maalesef."

"Kim, yine ne olmuş lkemde?"

"Aile kavgası. Abi, erkek kardeşini tfekte vurmuş ve sonra da intihar etmiş."

Dizlerimin üstüne çökerek gözyaşlarımı sildim.

"Aman Allah'ım! Yetişemedim. Kelebekleri ldrdm saçlarımda."

Minik erkek çocuğu yerden kalkmam için yardımcı olmaya çalışarak beni ayağa kaldırdı.

Minikti ama güçlüydü ve gücünü kadın döverek değil, kadını ayağa kaldırarak yaşatıyordu.

"Kalk. Hl vaktin var. Getir o insanları, yaşayanları getir buraya."

"Ya gelmek istemezlerse?"

Salarıma dokundum, kelebekler saçlarımda geziniyorlardı.

"Burada hayat var, burada yaşamak var."

"Ben, lkemi memleketimi özledim. Oraya barışı ısmarlasak... Kaçmak yakışır mı hiç?

"Kamıyorsunuz. Düzenliyor, tanzim ediyor, yeni baştan yeni bir özgürlük ve yaşam yaratıyorsunuz.

Buradaki barışı görünce oraya da baharı götürmek isteyecek insanlar; ve ben sana söz veriyorum

O zaman topluca gideceksiniz. Bir grn, bir yaşayın... Haydi vakit kaybetme!"

Yolu soracak gibi oldum derken bir kelebek daha düştü saımdan. ld.

"Bu sefer kim? Bu sefer kim?"

Hıkıra hıçkıra ağlayarak dermanımı kaybettim. Oturdum boş kaldırıma.

"Bu sefer kimi öldürdüm saçlarımda?"

Yutkundular. Barış lkesi Sakinleri.

"Bir erkek çocuğu... Henüz beş yaşında... Komşusunun tecavüzüne uğradıktan sonra boğazı kesilerek öldürülmüş."

"Hayır! Olamaz, olamaz..."

Gzyaşlarımı durduramıyordum. "Benim lkemin insanları bu kadar kötü olamaz. Onları buraya getirdiğimde burayı da kirletirlerse? Buraya da bulaştırırlarsa? Olamaz..."

"Burada yle suçlar için caydırıcı cezalar var ve Şimdiye kadar hiçbir Şekilde böyle bir Şey yaşanmadı.

Burada adalet var.

"Keşke benim lkemde de..."

Başımı yasladım kendi çaresizliğime. Düşmediler kelekler saçlarımdan. Dokundum.
Çıkarırsam onları saçlarımdan, biterdi belki bu zulüm. Onları saçlarımda öldürmeden kurtulurdum.
Birini tuttum, tuttum ama çıkmadı saçımdan. Ötekini yakalamak istedim, o da gelmek istemedi.
"Ölmeyin, ne olur ölmeyin... Sizi yaşatacağım, söz veriyorum."
Koştum, çıkış yolunu gözlerimle tarayarak koştum.
Kapıyı buldum, kapının kolunu tuttuğumda Barış Ülkesi sakinlerinden biriyle daha karşılaştım.
"Acelem var. Kelebekler ölmemeli saçlarımda. Lütfen önümden çekilin."
"Ben buranın yazarıyım. Kalemim gitmene izin verse de engel olamam yaşanacaklara."
"Ne diyorsunuz lütfen çekilin..."
Saçlarımdan bir kelek daha düştü ve öldü.
"İzin vermedin, izin vermedin bak ne oldu... bu da öldü... Şimdi kim, bu kez ne oldu? Bu kez kimi öldürdüm saçlarımda..."
"Bu kez tam karşında..."
Başımı yerden kaldırıp baktığımda dostumu gördüm. Bedenen yaşıyor, ruhen yaşamıyordu.
Onu kalbimde, kelebeği saçlarımda öldürmüştüm.
"Ölümler, katliamlar, faili meçhuller, sevap adı altında işlenen gizli günahlar, intiharlar, sebepliler, aslında sebepsizler ve yitikler hep olacak."
"Hayır olmayacak. Burası barış ülkesi. Getireceğim herkesi buraya."
"Çekil"
Yazarı ittim.
Kelebekler bir bir düştüler saçlarımdan. Suriyeli minik çocuğun gözlerinin önünde katledilen annesiydi kimi, bir diğeri üniversite sınavını kazanamadığı için canına kıyan genç ve güzel Eceydi...
Kelebekleri öldürmüştüm saçlarımda. Kanunun iştirakini rica ediyordum kötü yanlarımdan.
Adaletin tecellisini istiyordum. Kelebekleri öldürmüştüm saçlarımda, kurtaramamıştım.
Yazara döndüm. Gözlerim yaşlı.
"Oldu mu, oldu mu istediğin? Kurtaramadım hiç kimseyi..."
"Ölümü durduramazsın. Ama ölümün ne kadar insani, ne kadar idraki ve ne kadar uysal olup olmayacağını sağlamaya çalışabilirsin. Barış bunun için var. Yoksa herkes bir gün ölecek, ölüyor zaten. Git, oradakilere bunu anlat şimdi. Onlar karar versinler yaşamlarının nasıl ne derece güzel son bulacağına. Bizim elimizde değil demesinler, inanmam. Herkes kelekleri kendisi öldürür saçlarında. Baharı bir başkası elinden aldı zanneder."
Yazar, ardımdan kapıyı kapattı.
"Şimdi bunları mı söyleyecektim oradakilere?"
Söylesem de anlamazlardı.
Saçlarımda gezdirdim ellerimi. Kelebeksiz saçlarım boş kalan ellerimden daha boştalardı...
Dilara AKSOY